

DE NAAKTE MENS XAVIERA HOLLANDER

Ik vind mezelf nog elke dag opnieuw uit

MANU ADRIAENS

Lach

Voor ik Philip, mijn huidige man, leerde kennen, had ik enige tijd een relatie met een vrouw. Dia is nog altijd een van mijn beste vriendinnen, we gaan zelfs samen naar de Weight Watchers. Een van haar principes luidt: 'In een relatie moet je minstens vijf keer per dag goed kunnen lachen.' Dat vind ik een nobel streven. Mijn moeder was een nogal serieuze vrouw, maar mijn vader - een Joodse arts - droeg humor hoog in het vaandel. Om mij aan het lachen te brengen, is er niet veel nodig. Jammer voor het oude vrouwtje dat uitglijdt op het ijs, maar het zet mijn lachspieren onvermijdelijk in werking. Als kind al was ik een vat vol hilariteit. Ook als het niet betaamde. Nadat ik weer eens naast een graf had staan lachen, achte mijn moeder het beter me niet meer mee te nemen naar rouwdiensten. Aan de andere kant ben ik vaak de eerste die ergens om moet huilen. Een lach en een traan, dat is het leven. Zondag word ik 65. Dat gaan we uitgebreid vieren in mijn woning in Amsterdam. Een lange tafel, Ramses Shaffy laten we voor de gelegenheid overkomen uit zijn verpleeghuis. Dan kan hij lekker een jointje mee blowen. Daar is hij later misschien twee dagen kapot van, maar dat heeft hij ervoor over.

Drie jaar geleden heb ik op mijn verjaardag mijn man leren kennen. Intussen zijn we anderhalf jaar getrouwd. Het is mijn derde huwelijk. De eerste keer trouwde ik met een postbode. Dat deed ik alleen maar om aan de nodige verblijfspapieren voor Amerika te raken. Iedere week deed ik mijn man een van mijn meisjes cadeau. (*geamuseerd*) Dan hoefde ik hem alvast niet aan te raken. Later ben ik hertrouwd met een Canadees. Dat was wél echte liefde van mijn kant. Toch is ook dat huwelijk op een scheiding uitgedraaid. Na zijn dood, twee jaar geleden, voelde ik me moreel vrij om nog eens te trouwen. Ik, die al jarenlang rondbazuinde: 'Het huwelijk is een instituut en ik wil niet meer geïnstitutionaliseerd worden.' Maar kijk, toen Philip het me vroeg, ben ik overstag gegaan.

Werk

Acht jaar geleden heb ik van mijn huis een bed & breakfast gemaakt. Dat levert me veel volde-

ning op. Ik maak hier van alles mee. Al die verhalen wil ik bundelen in een boek met als werktitel *Walltalk: als de muren konden gluren*, haha! Hier komt bijvoorbeeld op gezette tijden een advocate die twee minnaars heeft. 't is altijd afwachten welke van de twee present zal zijn. En daarna maakt ze me soms deelgenoot van de intieme details. Ik organiseer trouwens van alles om het mijn gasten naar de zin te maken. Op verzoek kan ik zelfs een sin-avond regelen.

Theater is mijn grote passie. In mijn huiskamer hebben vele voorstellingen plaatsgevonden. De mensen vonden het enig. Maar ineens kreeg ik Buma (*de Nederlandse tegenhanger van Sabam, ndr*) achter me aan. Volgens protesteerde de horeca-business: 'U serveert eten, terwijl u geen officiële keuken hebt.' Enfin, na bezoek van de politie ben ik met mijn voorstellingen uitgeweken naar theaters. Helaas bleek dat een zware financiële verliespost te zijn. Uiteindelijk ben ik me gaan focussen op mijn keurig alle belastingen op. In Amsterdam wordt het steeds meer een gepiepel met regels. Neem de wiet: als particulier mag je vandaag niet meer dan vijf plantjes in huis hebben. Straks overwegen ze nog de coffeeshops af te schaffen! Alsof al die toeristen hier alleen maar voor het Van Gogh museum komen.

Mijn bed & breakfast straalt een bohemienachtige sfeer uit. Helemaal niet zo steriel als in Engeland, waar een vrouw met een wit schortje het eten serveert. Nee, hier krijgen de gasten een surplus. Herinneringen van de *Happy Hooker*, bijvoorbeeld. Het is een huis vol ambiance, waar de erotiek nooit veraf is. Daarom komen stelletjes hier zo graag. *Home away from home*. 'Als je mij erbij wilt, *pay me for the dinner*', stel ik doorgaans voor. Dan schuif ik mee aan tafel. En ik zorg dat er gelachen en gehuild wordt. Voor mannen en vrouwen met relatieproblemen ben ik een katalysator. In het gewone leven komen ze vaak niet aan een echt gesprek toe. Hier breng ik ze, als *middle-woman*, met elkaar aan de praat. Dit huis heb ik verdiend met mijn boek, *The Happy Hooker*. Ik was te gast in het druk bekeken televisieprogramma van Sonja Barend en aanzelde niet om de titel van

© Photo News

WAT BEN JE MET EEN LOVER DIE TECHNISCH PRIMA IS, MAAR EMOTIONEEL EEN NUL? GEEF MIJ DAN MAAR DE KLUNGELAAR IN BED

mijn boek zoveel mogelijk te noemen. Twee dagen later was het uitverkocht. Vandaag ben ik nog altijd bezig. Ik vind mezelf nog elke dag opnieuw uit. Het enige verschil met vroeger is dat ik nu veel meer mijn botten voel. Maar goed, daar wordt aan gewerkt. Met dank aan de Weight Watchers. Ik ben al vier kilo kwijt! Ach, het ouder worden schrikt me niet af. Ik spiegel me aan een goede vriendin van mijn moeder. Die is intussen 82, behelpt zich met een rollator, maar is verder nog heel kwiek. Ze heeft een computer en maakt nog filmpjes. Als je je geest *occupied* houdt, kun je tot aan je dood een leuk leven leiden. Als je na je 65ste achter de geraniums gaat zitten, ben je natuurlijk gezien. Bij mij zit dat gevaar er niet in. Ik haat geraniums.

Bewonder

De body language van een man is belangrijk voor me. Hoe hij je aankijkt en je een hand geeft. Een kerel van vlees en bloed pakt je heet. Als een jonge knaap me een slap handje toestopt, aarzel ik niet om hem te zeggen: 'Shake your hand like a man!' Ook belangrijk: de geur. Hij moet verzorgd zijn. Ik zie tegenwoordig zoveel politici met vreselijke tanden. Dan denk ik: meneer, laat dat toch even rechtzetten. Pas op, een afwijking kan ook haar charmes hebben. Ik ken mannen die vallen op vrouwen met een grote neus. Waarom zouden die dan daar iets aan laten corrigeren? Nee, ik ben niet gefaceïft. Het enige wat ik ooit heb laten doen: een permanente tatoeage om mijn ogen en ook een lijntje rond mijn lippen. Dan stap je iedere morgen een beetje opgemaakt uit je bed. En na dertig jaar omgang met de streken van een bon vivant. Zijn allure nam ik over: hij nam het niet zo nauw met de trouw. Mijn moeder verdiende eigenlijk wel een beetje mijn medelijden. Mijn vader had avontuurtjes met meerdere vrouwen en dat maakte haar jaloers. Ze leed er erg onder, maar hield tot zijn dood zielsveel van hem. Gaandeweg accepteerde ze zijn bon vivant-kant.

Weet je wie de boezemvriend van mijn vader was? De schrijver Simon Vestdijk. Een excentrieke man met zijn eigenaardigheden. Als hij wilde schrijven, stak hij wattendopjes met vaseline in zijn oren. Vervolgens zette hij de stofzuiger aan om het omgevingsgeluid egaal te krijgen. Hij kon namelijk niet werken bij het getjilp van vogels, hij moest constant hetzelfde geluid horen. Via Vestdijk heb ik een behoorlijke dosis cultuur meegekregen. Vestdijks boek *De dokter en het lichte meisje* gaat trouwens over mijn vader. Een profetie bijna, aangezien mijn vader uiteindelijk een dochter kreeg die het als licht meisje zou maken.

Ik mocht laatst het boek van de Vlaamse fotografe Malou Swinnen aan het publiek presenteren. In *Visages d'amour* toont ze foto's van prostituees. De officiële voorstelling had plaats in Sint-Truiden, bekend om zijn *Chaussée d'Amour*. Ik moest ineens denken aan een lezing die ik ooit in Kortrijk gaf voor de plaatselijke Lions Club. Ik was 45 jaar en in de zaal zaten allemaal mannen en vrouwen van mijn leeftijd. Keurige types, deftig gekleed en mooi ge-coiffeerd. Onderweg was ik een veelvoud van hoerenhuizen en massagesalons gepasseerd. Ik had een jonge minnaar mee die ik voor de aanwezigen een strip-tease liet doen. Een vrouw had nog de moed om me te vragen: 'Mag ik uw vriend vanavond gebruiken als fantasie?' Ik antwoordde dat ze het voor mij zeker niet hoefde te laten. Maar de mannen gaven nauwelijks een krimp. Op een gegeven ogenblik zei ik: 'Ik ben zoveel sekspaleizen in deze streek voorbijgereden. Wie van jullie gaan gaat weleens naar zo'n meisje toe?' Niemand. 'Wie van jullie heeft dat vroeger weleens gedaan?' Weer niemand. Toen probeerde ik het maar op een andere manier: 'Bent u gelukkig?' Lange stilte. Tot opeens een man met een dikke sigaar het woord nam: 'Ach, mevrouw, we zijn tenminste rijk en dat is al heel wat.' (*schaterl*) Later, aan de bar, kwamen de mannen het me onder vier ogen wél toegeven. Hetzelfde met de dames in de zaal. Toen ik vroeg wie er een minnaar op na hield, reageerde niemand. Maar in het toilet werd ik door verschillende vrouwen aangesproken. De ene had een bloemist uit Gent als minnaar, de an-

BIO

Xaviera Hollander (echte naam: Vera de Vries) werd op 15 juni 1943 geboren in Indonesië. Haar vader was een Joodse arts, haar moeder een Frans-Duitse mannequin. Enkele maanden na haar geboorte kwam ze met haar moeder terecht in een jappenkamp. In 2001 verscheen het boek *Kind af*, waarin ze onder meer haar eerste levensjaren in die surrealistische omgeving van martelingen en dood beschrijft.

Na de oorlog vestigde het gezin zich in Amsterdam. De jonge Vera volgde er een opleiding tot secretaresse. Ze verhuisde naar New York, waar ze al snel furor maakte in de prostitutie als madam van callgirls. Over haar ervaringen schreef ze diverse openhartige boeken, waaronder de miljoenen-bestseller *The Happy Hooker*. Voor het maandblad *Penthouse* verzorgde ze jarenlang een adviesrubriek over seksuele problemen.

In haar woning in Amsterdam begon ze met het organiseren van theatervoorstellingen en een bed & breakfast. Onder het motto 'Ouwehoeren met Xaviera' zijn daar uiteenlopende arrangementen beschikbaar. Eind 2006 trouwde Xaviera Hollander met de tien jaar jongere Nederlander Philip de Haan. Samen met hem en een aantal huisvrienden viert ze zondag haar 65ste verjaardag.

dere een slager... 'Alleen neem ik nooit iemand uit de eigen gemeente.' Die burgerlijke hypocrisie maakt me nog altijd aan het lachen. Dat moet je de Nederlanders ogeven: ze gaan er opener mee om.

Vecht

Als callgirl worstelde ik weleens met een klant. Ik herinner me een man met een hoge functie in de financiële wereld. Hij had een mooie, lieve vrouw. Zijn probleem was dat hij alleen maar kon klaarkomen nadat hij met mij worsteld had. Zo heeft hij zijn twee kinderen gemaakt: eerst worstelen met mij en net voor het moment suprême dook hij op zijn wettige echtgenote. Waarbij ik hem nog een paar klappen op zijn gat gaf.

In het seksuele spel mag er voor mij best een beetje spanking aan te pas komen. Met mijn vriendin Dia heb ik zelfs ooit deelgenomen aan een spankingwedstrijd. Wij hebben toen de prijs gewonnen voor het grappigste stel, dankzij de gekke bekken die Dia erbij trok. De allereerste keer dat ik in mijn leven klaarkwam, was trouwens toen ik een pak rammel van mijn vader kreeg. Toen heb ik geleerd dat pijn en plezier hand in hand kunnen gaan.

Philip is tien jaar jonger dan ik. Tegelijk heeft hij iets vaderlijks: hij zorgt graag voor me, kan lekker koken. Twaalf jaar lang had ik een relatie met een man die, als hij te veel had gedronken, veranderde in een wild beest. Niet dat hij me fysiek aanviel, hij begon me dan verbaal te beledigen. Dat wilde ik op een dag niet langer aanhooren. Toen ben ik van hem weggegaan. Ik ben een vreedzaam mens, heb engelengeduld, maar je moet me niet tergen. Want dan kan het snel omslaan. *I can go from zero to bitchy in one second*.

In de seksbusiness heb ik nooit een pooier gehad. Ik weet het, prostituees staan er niet om bekend dat ze de snuggerste mensen van de planeet zijn. Ik was een uitzondering, godzijdank. De hoer spelen is een van de eenzaamste beroepen en daarom vallen zulke vrouwen makkelijk ten prooi aan mannen die alleen maar op hun geld uit zijn. Zo'n pooier heeft doorgaans meerdere wijven in dienst en kan de onderlinge competitie uitspelen: elk van de meiden wil bewijzen dat zij de beste is.

Huil

Mijn prille kindertijd bracht ik in een jappenkamp door. Door de ellende die ik daar meemaakte, heeft het tot mijn veertiende geduurd vooraleer ik kon huilen. Ik moest bij een kindersychiater, die een soort *rebirthing* toepaste. Zo heb ik leren huilen. Ik heb nog altijd moeite met films waarin Japanners beginnen te schreeuwen. Dan komt dat hele verleden weer terug. Begin ik te trillen en wil ik het niet meer zien. Een ander verdriet is dat ik een jongetje van twaalf heb doodgereden. Dat blijft traumatisch.

Er was een tijd dat ik graag kinderen wilde. Het ideaalbeeld van 'man, huisje, babywagen', hé. Na een buitenbaarmoederlijke

zwangerschap had ik er geen behoefte meer aan. Integendeel, ik ben nu blij dat ik geen MLM heb. *Mother's Little Monster*. Pas vanaf hun twaalfde, als je een beetje met ze kunt praten, vind ik kinderen interessant. Ik heb twee honden en vier katten. Daar beleef ik meer plezier aan dan sommige ouders aan hun kinderen.

Bid

Hoewel mijn ouders me hebben laten dopen, ben ik agnostisch. Bidden en die hele poespas, daar doe ik niet aan mee. Al vind ik dat de katholieken het allerleukste geloof hebben: alles even opblechten en 't is je vergeven. Van mijn vader heb ik de fascinatie voor het occulte geërfd. Soms maak ik iets bijzonders mee. Anderen zouden het telepatie noemen, ik hou liever van de term synchroniciteit. Ik heb daar een groot gevoel voor. Ik lijk altijd op het juiste moment op de juiste plaats te zijn. Mijn leven is een puzzel waarvan alle stukjes in elkaar passen.

Seks als erediens van het lichaam? Met goeie seks kun je veel bereiken, dat is een feit. Maar wat ben je met een lover die technisch prima is, maar emotioneel een nul? Als ik dan toch moet kiezen, geef mij dan maar de klungelaar in bed.

Zing

De meest erogene zone van een vrouw is de stem. De stem bepaalt automatisch de stemming. Daarom hou ik zo van de muziek van Laurie Anderson. Frank Sinatra heeft nooit voor mij gezongen, maar ik mocht wel meisjes aan hem leveren. Geen leuke man. Sloeg de meiden. En gierig. Wel een prachtige stem en mooie teksten.

De componist Warren Wills gaat van *The Happy Hooker* een musical maken. Tegen de première zou ik graag mijn volgende boek klaar hebben. Een andere droom is: mooie kleren - ook lingerie - ontwerpen voor vrouwen met grote maten. Het zit allemaal al in mijn hoofd. Nu moet ik het nog op papier krijgen.

Info over Xaviera's bed & breakfast:

ONLINE
www.xavierahollander.com